Věc C-209/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

22. května 2020

Předkládající soud:

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Spojené království)

Datum předkládacího rozhodnutí:

22. května 2020

Navrhovatelka:

Renesola UK Ltd

Odpůrkyně:

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

U UPPER TRIBUNAL [OMISSIS]

(TAX AND CHANCERY CHAMBER)

K ODVOLÁNÍ PODANÉMU PROTI ROZHODNUTÍ FIRST-TIER TRIBUNAL

(TAX CHAMBER)

[OMISSIS]

MEZI:

RENESOLA UK LTD (dále jen „Renesola“)

Navrhovatelka

-a-

THE COMMISSIONERS FOR HER MAJESTY'S REVENUE & CUSTOMS (daňová a celní správa Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, dále jen „daňová správa“)

PRACOVNÍ DOKUMENT

Odpůrkyně

USNESENÍ

K odvolání navrhovatelky proti rozhodnutí First-tier Tribunal (Tax Chamber) [soud prvního stupně (daňový senát), Spojené království] vydanému dne 5. listopadu 2018

[*OMISSIS*]

A NA ZÁKLADĚ ZJIŠTĚNÍ, že k tomu, aby mohl soud prvního stupně v projednávané věci rozhodnout, je nezbytné vyřešit dvě otázky týkající se platnosti a výkladu aktů přijatých orgány Evropské unie (EU) a že je namístě požádat Soudní dvůr o vydání rozhodnutí o těchto dvou předběžných otázkách

ROZHODL SOUD takto:

1. Otázky uvedené v příloze, které se týkají platnosti prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1357/2013 a výkladu článku 24 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, se předkládají Soudnímu dvoru Evropské unie k rozhodnutí o předběžné otázce na základě čl. 86 odst. 2 Dohody o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii a článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie.

2. Veškerá další řízení ve shora uvedené věci se přerušují až do vydání rozhodnutí Soudního dvora nebo do přijetí nového usnesení.

3. Toto usnesení bude neprodleně předáno Soudnímu dvoru.

PŘÍLOHA USNESENÍ UPPER TRIBUNAL (TAX AND CHANCERY CHAMBER)

ŽÁDOST O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE PODANÁ SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ UNIE

A. Předkládající soud a účastnice původního řízení [*OMISSIS*]

1. Předkládajícím soudem je Upper Tribunal, Tax and Chancery Chamber [soud vyššího stupně (daňový a obchodní senát), Spojené království,] [*OMISSIS*] [*omissis*: elektronická adresa předkládajícího soudu]

2. Tato žádost se podává podle čl. 86 odst. 2 Dohody o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii [Úř. věst. 2019, C 384I, s. 1]. K tomu je třeba uvést, že toto ustanovení, jakož i ustanovení zakotvené v čl. 89 odst. 1 této dohody, jež vyžaduje, aby byly rozsudky a usnesení Soudního dvora pro Spojené království a ve Spojeném království závazné v celém svém rozsahu, byly

PRACOVNÍ DOKUMENT

provedeny do práva Spojeného království [články 1A a 7A European Union (Withdrawal) Act 2018 (zákon o vystoupení z Evropské unie z roku 2018)] [ve znění European Union (Withdrawal Agreement) Act 2020 (zákon o dohodě o vystoupení z Evropské unie z roku 2020)], a mají tedy na základě práva Spojeného království přímý účinek.

3. Relevantními účastnicemi řízení [*OMISSIS*] jsou navrhovatelka, společnost Renesola UK Ltd (dále jen „Renesola“), a odpůrkyně, Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs (daňová a celní správa Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, dále jen „daňová správa“). [*OMISSIS*] [*omissis*: podrobné údaje týkající se právních zástupců].

B. Předmět sporu a relevantní skutkové okolnosti

4. Solární „moduly“ se skládají ze solárních „článků“, přičemž solární články jsou samostatné jednotky, které jsou samy o sobě schopny vyrábět elektrickou energii ze slunečního záření. Solární moduly jsou v konečné fázi začleněny do solárních fotovoltaických systémů (dále jen „fotovoltaické systémy“), které mohou být zapojeny do domácích elektrických systémů a v jejich rámci využívány.

5. Odvolání k Upper Tribunal se týkalo norem, které mohou připadat v úvahu jako normy použitelné pro určení místa původu solárních modulů pro celní účely. V řízení bylo považováno za nesporné, že obecné pravidlo použitelné na určení původu zboží bylo v rozhodné době upraveno v článku 24 (dále jen „článek 24“) nařízení Rady EHS č. 2913/92 (dále jen „celní kodex“), který stanoví:

> *Zboží, na jehož výrobě se podílely dvě nebo více zemí, pochází ze země, kde došlo k poslednímu podstatnému hospodářsky zdůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavený[ch] a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby.*

6. Komise měla v rozhodné době na základě článku 247 celního kodexu pravomoc k přijímání nařízení o původu zboží. V prováděcím nařízení Komise (EU) č. 1357/2013 (dále jen „napadené nařízení“) Komise měla za cíl výkon této pravomoci ve vztahu k solárním modulům, když stanovila, že místo původu solárních modulů má být určeno podle místa původu solárních článků, z nichž jsou tyto solární moduly složeny.

7. Společnost Renesola dováží do Spojeného království solární moduly zasílané z Indie. Tyto solární moduly jsou montovány v Indii, ale jejich komponentami jsou solární články vyráběné v Čínské lidové republice (dále jen „Čína“) (to platí přinejmenším v případě modulů, které jsou předmětem sporu v projednávané věci). Daňová správa použila napadené nařízení a na tomto základě došla k závěru[1], že dotčené solární moduly pocházejí z Číny, přičemž následně tomu

[1] – Rozhodnutí daňové správy ze dne 28. prosince 2016, které bylo v následném přezkumném řízení potvrzeno. Rozhodnutí je součástí spisového materiálu zaslaného Soudnímu dvoru.

PRACOVNÍ DOKUMENT

odpovídajícím způsobem vypočetla antidumpingové clo a vyrovnávací clo (právě tato cla se v rozhodné době ze solárních modulů zasílaných z Číny, resp. solárních modulů čínského původu platila[2]). Společnost Renesola však měla za to, že použití článku 24 povede k tomu, že solární moduly budou považovány za moduly pocházející z Indie, takže nevzniká povinnost žádná takováto cla platit (když dotčené moduly získaly indický původ a nejsou zasílány z Číny).

8. Společnost Renesola proto podala proti rozhodnutí daňové správy opravný prostředek k First-tier Tribunal [soud prvního stupně, dále jen „soud prvního stupně“], přičemž v řízení u uvedeného soudu společnost Renesola především tvrdila, že napadené nařízení vede k výsledku, o němž lze přinejmenším s určitou mírou pravděpodobnosti tvrdit, že je v rozporu s ustanoveními článku 24, a že by soud prvního stupně měl podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru, aby Soudní dvůr určil, zda je napadené nařízení dle unijního práva platné. Soud prvního stupně opravný prostředek podaný společností Renesola zamítl [rozhodnutím ze dne 5. listopadu 2018, *http://www.bailii.org/uk/cases/UKFTT/TC/2018/TC06795.html*], včetně návrhu na podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru.

9. V řízení u soudu prvního stupně předložila společnost Renesola důkazy týkající se procesu výroby solárních modulů a dalších relevantních záležitostí ve formě listinných důkazů a svědecké výpovědi svědka Xu Zhongyua[3]. [*omissis*].

10. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že na základě jemu předložených důkazů nelze výrobu modulů z článků považovat za postup, jímž by došlo k určení místa původu ve smyslu článku 24. Soud prvního stupně odmítl podání žádosti Soudnímu dvoru o rozhodnutí o předběžné otázce, zda je napadené nařízení platné.

11. Ve svém rozhodnutí [ze dne 4. března 2020 *http://www.bailii.org/uk/cases/UKUT/TCC/2020/60.html*] však Upper Tribunal rozhodl, že soud prvního stupně přehlédl či nesprávně zjistil důležité a nesporné aspekty důkazů, které mu byly předloženy. Především ve vztahu k závěru soudu prvního stupně v tom smyslu, že výroba modulů z článků představuje pouze změnu ve vnějším vzhledu, Upper Tribunal konstatoval, že soud prvního stupně

[2] – Viz: Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1238/2013 ze dne 2. prosince 2013, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá uložené prozatímní clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 325, s. l), a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1239/2013, ze dne 2. prosince 2013, kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 325, L 2013, s. 66).

[3] – Tyto listinné důkazy byly připojeny k dopisu zaslanému právními zástupci společnosti Renesola daňové správě ze dne 19. května 2017. Svědecká výpověď svědka Xu byla podána dne 23. května 2018. Dopis i svědecká výpověď a jejich přílohy jsou součástí spisového materiálu zaslaného Soudnímu dvoru.

PRACOVNÍ DOKUMENT

nezohlednil nerozporované důkazy provedené před soudem prvního stupně, z nichž vyplynulo, že:

a) je-li některý jednotlivý obnažený článek vystaven vlivu vnějšího prostředí bez jakékoli ochrany, může snadno zrezivět či zkorodovat, případně může lehce dojít k jeho zničení působením vnějších sil, například větru, krupobití nebo sněhu: z tohoto důvodu musí být jednotlivé články v modulech zapouzdřeny, aby se zpomalilo jejich opotřebovávání, přičemž v případě takové úpravy může daný článek fungovat po dobu delší 25 let[4];

b) teprve po provedení laminace získají moduly své základní vlastnosti, jako je odolnost proti ultrafialovému záření, mechanická nosnost a odolnost proti rezivění a korozi[5]; a

c) vzhledem ke skutečnosti, že solární články jsou křehké, ale musí být používány ve fotovoltaických systémech, které jsou vystaveny působení živlů, provádí společnost Renesola technicky náročný výrobní proces, který zahrnuje například laminaci článků ve vakuu za účelem zajištění jejich ochrany[6].

12. Upper Tribunal dospěl následně k závěru[7], že zjištěné skutkové okolnosti ve svém souhrnu prokazují, že navzdory skutečnosti, že elektrický proud ze slunečního záření (přibližně 0,62 V) vyrábějí články, solární modul své „specifické vlastnosti“ získává teprve tehdy, když jsou solární články zabudovány do modulů a podrobeny technicky náročnému procesu laminace, zapouzdření a zajištění proti vlivům počasí, který zajišťuje jejich dlouhodobou odolnost a umožňuje praktickou výrobu elektřiny v použitelné podobě. Soud vyššího stupně přihlédl zejména k následujícím skutečnostem.

a) Ačkoli solární články mohou vyrábět elektrický proud ze slunečního záření, aniž by tímto procesem prošly, bylo by nepraktické využívat solární články samostatně ve vnějším prostředí vzhledem k jejich křehkosti. Naproti tomu, pokud jsou solární články zabudovány do solárních modulů a projdou náročným procesem laminace, zapouzdření a zajištění proti vlivům počasí, mohou vyrábět elektrickou energii dokonce až po dobu 25 let;

PRACOVNÍ DOKUMENT

4 – Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 28.

5 – Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 30.

6 – Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 32.

7 – Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 44.

b) Proces laminace, zapouzdření a zajištění solárních článků proti vlivům počasí je technicky náročný[8]. Zahrnuje pájení stroji s vysokou přesností při zajištění co možná nejstálejší pájecí teploty. Laminace článků se provádí ve vakuu. Z toho Upper Tribunal dovodil, že pro běžného spotřebitele by nebylo možné využívat ve fotovoltaickém systému solární články samostatně (když tento fotovoltaický systém se bude nutně nacházet venku), tak aby byla zajištěna výroba udržitelného elektrického proudu ze slunečního záření. Solární články jsou pro tento účel jednoduše příliš křehké a běžný spotřebitel, jenž nemá přístup k technicky náročným výrobním metodám používaným k zapouzdření solárních článků do solárních modulů, by nebyl schopen vymyslet uspokojivý způsob ochrany solárních článků použitých přímo ve fotovoltaickém systému. Podle Upper Tribunal tato skutečnost dokládá, že existuje kvalitativní rozdíl (totiž životnost) mezi solárními moduly a solárními články, z nichž jsou tyto moduly složeny.

c) Individuální solární článek může vyrábět poměrně malé množství elektřiny (pouze 0,62 V), což zjevně není vhodné pro domácí výrobu elektřiny. Solární modul sám o sobě elektrickou energii nevyrábí, jelikož veškerá vyprodukovaná elektřina je vyráběna solárními články, z nichž se modul skládá. To však nic nemění na skutečnosti, že produkce solárního modulu (přibližně 40 V) je pro domácí výrobu elektřiny vhodná. Částečně je to samozřejmě dáno tím, že solární modul obsahuje velký počet solárních článků. Upper Tribunal však podotkl, že soud prvního stupně připustil, že solární modul vyrobí přibližně o 3 % více elektřiny než stejný počet sériově zapojených článků. Upper Tribunal se však neztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že 3 % je natolik nízká hodnota, že by k ní nemělo být přihlíženo. V kontextu projednávaného opravného prostředku představuje tato skutečnost naopak další důvod, proč je solární modul něčím více než pouhou sumou jednotlivých komponent, které jej tvoří.

d) Upper Tribunal připustil, že ani solární články, ani solární moduly nevyrábějí samy o sobě elektřinu v podobě, která by byla použitelná v domácích elektrických systémech. Solární články vyrábějí stejnosměrný proud, zatímco domácí elektrické systémy vyžadují proud střídavý. Pro přeměnu stejnosměrného proudu na proud střídavý je potřeba „střídač“, přičemž tento střídač je součástí fotovoltaického systému (nikoli solárního modulu). Upper Tribunal se však neztotožnil s názorem, že tato úvaha snižuje přesvědčivost argumentace spočívající v tom, že „zvláštní vlastností“ solárního modulu zůstává i nadále výroba elektrické energie ze slunečního záření prostřednictvím

8 – Tento proces byl popsán svědkem Xu v jeho svědecké výpovědi, zejména v bodech 5 a 21–22 jeho svědecké výpovědi a v příloze 1 této svědecké výpovědi, a shrnutí tohoto procesu bylo provedeno soudem prvního stupně v bodech 17 a 19 jeho rozhodnutí.

PRACOVNÍ DOKUMENT

konstrukce, která zajišťuje solárním článkům robustní a nezbytnou ochranu proti přírodním živlům; dále měl za to, že přesvědčivost tohoto závěru nesnižuje skutečnost, že solární modul musí být připojen ke střídači, aby mohla být vyrobená elektřina využita v domácích elektrických systémech.

e) Upper Tribunal konstatoval, že soud prvního stupně dospěl k závěru, že solární články mohou být používány i ve výrobcích, které neslouží k výrobě elektřiny pro užití v elektrických systémech, například v přístrojích pro měření intenzity slunečního záření a spínačích citlivých na světlo. Dle jeho názoru skutečnost, že tyto články lze využít i jinak, vyvracela závěr, že solární modul získává své „zvláštní vlastnosti“ v okamžiku výroby solárních článků, z nichž se skládá.

13. Upper Tribunal dospěl na základě této argumentace k závěru, že výroba solárních modulů nepředstavuje pouhou změnu ve vnějším vzhledu: solární moduly mají vlastnosti a složení, které jednotlivé solární články neměly[9]. Soud vyššího stupně měl za to, že první technické kritérium, které Soudní dvůr určil v rozsudku [ze dne 13. prosince 1989] ve věci C-26/88, Brother International GmbH[10], je rozhodující a vede k závěru, že proces výroby solárních modulů zakládá status původu. Upper Tribunal dospěl k jasnému, avšak předběžnému a prozatímnímu závěru, že přímé použití článku 24 celního kodexu znamená, že status původu zakládá fáze výroby solárních modulů[11].

14. Z toho vyplynulo, že pokud by napadené nařízení nebylo platné, pak by byl Upper Tribunal rozhodl tak, že zemí původu dotčených modulů je Indie, nikoli Čína, a povinnost platit dotčená cla by byla nevznikla. Pokud by však napadené nařízení platné bylo, byla by zemí původu Čína (takže by povinnost platit dotčená cla vznikla).

15. Upper Tribunal nedospěl k žádnému závěru ohledně „podpůrného kritéria“ „přidané hodnoty“[12]: to jest, zda výroba modulů jako celek znamenala významné zvýšení obchodní hodnoty konečného výrobku ve fázi „ze závodu“ v poměru k hodnotě článků: viz rozsudek ve věci Brother, bod 22. U soudu prvního stupně[13] byly předloženy nesporné důkazy o nákladech procesu výroby modulů v poměru k nákladům vynakládaným na články, přičemž z těchto důkazů vyplynulo, že náklady vynakládané na články se pohybují pouze mezi 22 a 25 %, zatímco

9– Rozhodnutí Upper Tribunal, body 49 až 50.

10– EU:C:1989:637.

11– Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 38 a bod 51 odst. 1.

12– Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 51 odst. 4.

13– Viz číselné údaje o nákladech/přidané hodnotě uvedené na straně 9 ITRPV z roku 2014 [International Technology Roadmap for Photovoltaic], přílohy [*omissis*] dopisu [právních zástupců společnosti Renesola] adresovaného daňové správě ze dne 19. května 2017.

PRACOVNÍ DOKUMENT

náklady fáze výroby modulu představují 33 až 49 % konečné ceny modulu. Upper Tribunal však dospěl k prozatímnímu závěru, že rozhodující je technické kritérium týkající se výroby modulů[14].

16. Upper Tribunal uvedl, že i na základě jeho jasného, byť prozatímního závěru, že přímé použití článku 24 celního kodexu znamená, že fáze výroby modulů zakládá status původu, takže otázka původu, jež vyvstala v projednávané věci, se poměrně zásadním způsobem liší podle toho, zda se použije článek 24, nebo naopak napadené nařízení[15], je možné, že tento rozdíl ve výsledku mezi variantou přímého použití článku 24 a variantou použití napadeného nařízení může být odůvodněn odkazem na prostor pro uvážení, kterým je Komise nadána při vymezování abstraktních pojmů v článku 24[16].

C: Stručné shrnutí argumentace účastníků řízení

17. Společnost Renesola tvrdí, že Upper Tribunal z důvodů, které uvedl, správně rozhodl tak, že při použití článku 24 celního kodexu proces výroby modulů zakládá status původu. Společnost Renesola zdůrazňuje, že navzdory stanovisku daňové správy uvedenému v bodě 25 níže Upper Tribunal dospěl na základě jemu předložených důkazů zejména k jasnému závěru, že „prodloužení ‚životnosti', které je výsledkem procesu výroby modulů, je jednak podstatnější, než bylo prodloužení životnosti zjištěné ve věci Zentrag[17], a je rovněž kvalitativně odlišné, neboť článkům umožňuje plnit požadovanou funkci: vyrábět elektřinu ze slunečního záření ve vnějším prostředí praktickým a udržitelným způsobem", a že „výroba solárních modulů nepředstavuje pouhou změnu ve vnějším vzhledu: solární moduly mají vlastnosti a složení, které jednotlivé solárních články neměly"[18]. Tyto závěry byly učiněny na základě podrobných (a v zásadě nezpochybňovaných) důkazů předložených společností Renesola a shrnutých zejména v bodě 40 odst. 1 a 2 rozhodnutí Upper Tribunal. Odpověď na druhou předběžnou otázku (zda fáze výroby modulu zakládá v případě neexistence napadeného nařízení status původu) tedy [dle společnosti Renesola] zní „ano".

18. Pokud jde o první předběžnou otázku (platnost napadeného nařízení), nemá Komise možnost stanovit na základě skutkových okolností zjištěných soudem vyššího stupně jiné pravidlo původu: pravomoc Komise upřesnit „*abstraktní pojmy [článku 24] vzhledem ke zvláštním formám zpracování nebo opracování*"[19]

[14] – Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 50.

[15] – Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 51 odst. 1.

[16] – Rozhodnutí Upper Tribunal, bod 51 odst. 2.

[17] – Věc 93/83, EU:C:1984:78.

[18] – Upper Tribunal, body 48 až 49.

[19] – Věc 162/82, Cousin a další, EU:C:1983:93, bod 17.

PRACOVNÍ DOKUMENT

není tak široká, aby zahrnovala i zakotvení takového pravidla původu, které je v rozporu s článkem 24[20].

19. Kromě toho se tato pravomoc uplatní, pokud je takové upřesnění „*odůvodněno jednak potřebou právní jistoty na jedné straně, jednak problémy stanovení definice v kontextu vícero hospodářských okolností na straně druhé*“[21]. Z nesporných důkazů předložených soudu prvního stupně však vyplynulo, že při výrobě solárních modulů nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat „vícero hospodářských okolností“, a daňová správa ani netvrdila opak.

20. Navíc, bod 5 odůvodnění napadeného nařízení uvádí, že výroba modulu je „*hlavním krokem*“. Není však sporu o tom, že fáze výroby modulu je fází „*poslední*“. Není zřejmé, jak by mohla Komise (na jedné straně) připustit, že fáze výroby modulu je „*hlavním*“ krokem, a současně popřít (v sedmém bodě odůvodnění), že se jedná o „*podstatný*“ krok. Zjevně rozporuplná a neuspokojivá povaha odůvodnění Komise – která by sama o sobě stačila ke zrušení napadeného nařízení – ještě více vynikne, přihlédneme-li k německému znění napadeného nařízení, kde Komise současně v pátém bodě odůvodnění tvrdí, že fáze výroby modulu je jednou z *wesentlichen* fází, a v sedmém bodě odůvodnění popírá, že by byla fáze výroby modulu *wesentliche*.

21. Z důvodů, jejichž shrnutí se podává níže, daňová správa tvrdí, že Komise nepřekročila rámec svých pravomocí. Pokud jde o druhou předběžnou otázku, daňová správa uvádí, že montáž modulů z článků nezakládá status původu, neboť tento proces nepředstavuje podstatné zpracování nebo opracování ve smyslu článku 24[22].

22. Vzhledem k povaze procesu montáže modulu se použije kritérium specifikované v bodu 19 rozsudku ve věci Brother, podle nějž bude montáž modulu zakládat status původu pouze tehdy, představuje-li rozhodující stupeň výroby, během kterého dochází ke konkretizaci určení použitých součástí a během kterého jsou dotčenému zboží dány jeho zvláštní kvalitativní vlastnosti. To je v souladu s body 6 a 7 odůvodnění napadeného nařízení[23]. Daňová správa rovněž jako podpůrný argument uvádí, že změny ve fázi výroby modulů jsou pouze změnami ve vnějším vzhledu.

PRACOVNÍ DOKUMENT

[20] Věc C-48/98, Söhl & Söhlke, EU:C:1999:548, bod 36.

[21] Cousin, bod 17.

[22] Daňová správa si rovněž výslovně vyhradila právo řádně uplatnit později, v případě potřeby, argumentaci v tom smyslu, že provoz montážní linky na výrobu modulů v Indii není hospodářsky nezbytný ve smyslu článku 24 celního kodexu, což je tvrzení, ohledně něhož soud prvního stupně ani Upper Tribunal neučinily v této fázi žádná skutková zjištění.

[23] Z anglického znění napadeného nařízení plyne, že pátý bod odůvodnění jednoduše odkazuje na „hlavní“ kroky a jeho smyslem není konstatování, že právní kritérium posledního podstatného zpracování podle článku 24 je naplněno ve fázi výroby modulů.

23. Pokud jde o použití kritéria uvedeného v rozsudku ve věci Brother, platí, že použité součásti modulu jsou určeny k výrobě elektřiny ze slunečního záření jako součást fotovoltaického systému. Zvláštní vlastnosti modulů spočívají v jejich schopnosti (vycházející ze schopnosti článků, z nichž se moduly skládají) přeměňovat sluneční záření na elektrickou energii. Ke konkretizaci tohoto určení dochází v rámci vyrobených článků a vyrobené články mají rovněž uvedené vlastnosti[24]. Jsou to právě tyto články, které jsou nadány schopností vyrábět elektřinu ze slunečního záření, přičemž tuto schopnost mají již před zabudováním do modulů[25]. Podpůrné kritérium přidané hodnoty se nepoužije, neboť původ je určen těmito technickými kritérii[26].

24. Pokud jde o ústřední otázku produkce, společnost Renesola u Upper Tribunal nezpochybnila, že jedinými součástkami modulu, které jsou nadány schopností vyrábět elektřinu ze slunečního záření, jsou jeho články. Tyto články tuto vlastnost mají již před zabudováním do modulů. Daňová správa tvrdí, že jediný věcný rozdíl mezi produkcí jednotlivého článku a modulu plyne ze skutečnosti, že modul je množinou článků. Udávané 3% zvýšení efektivity produkce (kterého, jak uvedla společnost Renesola u Upper Tribunal, bylo dosaženo vývojem solární technologie teprve až v době po přijetí napadeného nařízení) nepředstavuje podstatnou změnu.

25. Daňová správa nesouhlasí s tím, že společnost Renesola prokázala, že životnost je „zvláštní vlastností“ modulů nebo něčím, co je potřebné před tím, než se určení modulů stane „konečným“. Tyto vlastnosti a určení spočívají ve výrobě elektrické energie ze slunečního záření po zabudování do fotovoltaického systému. Daňová správa si dovoluje nesouhlasit s tvrzením, že byla předložena dostatečná vysvětlení, resp. důkazy týkající se fungování fotovoltaických systémů, určení modulů v rámci těchto systémů či povahy a hlediska „uživatelů“, kteří moduly do fotovoltaických systémů zabudovávají, tak aby bylo prokázáno, že kritérium stanovené v rozhodnutí ve věci Brother je fází výroby modulů splněno z důvodu životnosti.

26. Soudní dvůr rovněž konstatoval, že Komise má určitý prostor pro uvážení[27]. Daňová správa tvrdí, že napadené nařízení rámec tohoto prostoru pro uvážení nepřekračuje, zaručuje právní jistotu a řeší jakékoli problémy vícero hospodářských okolností, které se v důsledku vývoje technologií v průběhu času

[24] Daňová správa se v tomto ohledu odvolává na argumentaci Tribunálu ve věci T-158/14, JingAo Solar a další v. Rada, EU:T:2017:126, body 76, 91, 92, 94, 98, 102 a 114, ačkoli připouští, že rozhodnutí v dané věci bylo vydáno v odlišném právním kontextu.

[25] Daňová správa si též dovoluje podotknout, že skutečnost, že článek může být použit v jiném výrobku, jehož smyslem není výroba elektřiny, jako je například přístroj pro měření intenzity slunečního záření, spínač citlivý na světlo nebo zařízení pro automatické ovládání, není relevantní. Předmětem posouzení musí být funkce článků v modulech.

[26] Brother, body 20 a 23.

[27] Cousin, bod 17.

PRACOVNÍ DOKUMENT

objevují (jako jsou například zjištění Upper Tribunal týkající se následného 3% zvýšení výkonnosti zmiňovaného v bodě 12 písm. c) a v bodě 24 výše).

D: Předběžné otázky

27. Upper Tribunal tedy pokládá Soudnímu dvoru na základě čl. 86 odst. 2 dohody o vystoupení a článku 267 SFEU následující předběžné otázky:

1. Je prováděcí nařízení Komise (EU) č. 1357/2013 v rozsahu, v němž stanoví určení země původu solárních modulů vyrobených z materiálů pocházejících z několika zemí tak, že původ připisuje zemi, kde byly vyrobeny solární články, v rozporu s požadavkem uvedeným v článku 24 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 (celní kodex Společenství), a sice že zboží, na jehož výrobě se podílely dvě nebo více zemí, pochází ze země, kde došlo k poslednímu podstatnému hospodářsky zdůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavený[ch] a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby, a tudíž neplatné?

2. Pokud je nařízení č. 1357/2013 neplatné, musí být článek 24 celního kodexu Společenství vykládán v tom smyslu, že montáž solárních modulů ze solárních článků a dalších součástek představuje podstatné zpracování nebo opracování?

Dne 22. května 2020

[*omissis*]

Seznam dokumentů připojených k žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce:

1. Rozhodnutí Upper Tribunal ze dne 4. března 2020

2. Rozhodnutí soudu prvního stupně

3. Rozhodnutí daňové správy ze dne 28. prosince 2016

4. Dopis právních zástupců společnosti Renesola adresovaný daňové správě ze dne 19. května 2017 s přílohami

5. Svědecká výpověď svědka Xu Zhongyua ze dne 23. května 2018, včetně přílohy 1

PRACOVNÍ DOKUMENT